ЯПОНИЯ

ИНФОРМАЦИОНЕН БЮЛЕТИН
БРОЙ 3 (99), ГОДИНА XXII,
АПРИЛ 2018

Отличия

Христо Стоянов от гр. Казанлък беше награден с японски държавен орден

На 16 февруари 2018 г. по време на официална церемония в резиденцията на японския посланик в София Христо Стоянов Карастоянов от гр. Казанлък беше награден с Орден на Изгряващото слънце – Сребърни лъчи. Христо Стоянов е дългогодишен ръководител и главен хореограф на фолклорен ансамбъл „Арсенал" – Казанлък, директор на Дом на културата „Арсенал" – Казанлък и главен организационен директор на Асоциацията за приятелство Казанлък-Япония.

Христо Стоянов има изключителен принос за насърчаване на активния обмен на местно равнище между българския град на розите Казанлък и японския град на розите Фукуяма в префектура Хирошима, както и с град Мунаката в префектура Фукуока, като поддържа тесни връзки с местните структури и организации в Япония без прекъсване от 1996 г. до днес. През 2003 г. инициира учредяването на Асоциация за приятелство Казанлък – Япония, на която е главен организационен директор от самото начало. Асоциацията организира ежегодни събития, които представят и популяризират японската култура в Казанлък и близките населени места. Изключителният принос на Христо Стоянов за активизиране на двустранния обмен с Япония и за задълбочаване на взаимното опознаване между двата народа е причина японското правителство да вземе решение за удостояването му с високото държавно отличие.

Спомен за топлите връзки с Япония през годините *(личен архив на Христо Стоянов)*

Отличия

Орденът беше връчен лично от посланика на Япония Н. Пр. Масато Ватанабе, който припомни изключителните заслуги на Христо Стоянов за насърчаване на българо-японския обмен и поддържане на тесни връзки с местни структури и организации в Япония без прекъсване от 1996 г. до днес и го определи като истински „посланик на добра воля на Япония в Казанлък".

Официалната част на церемония завърши с музикален и танцов поздрав от фолклорен ансамбъл „Арсенал", който представи пъстра китка от български народни танци, както и авторската „Песен за човека" в превод на японски език.

Образование и обмен

24-ти Конкурс по ораторско майсторство на японски език

На 14 април т. г. в големия салон на БАН за 24-та поредна година се проведе ежегодният Конкурс по ораторско майсторство на японски език, организиран от Посолството на Япония в България и Международната фондация „Св. Св. Кирил и Методий".

Конкурсът по ораторско майсторство на японски език стартира през 1995 г. и един път годишно предоставя възможност на изучаващите японски език от цяла България да демонстрират ораторските си способности и резултатите от досегашното си обучение по японски език. В конкурса тази година взеха участие общо 16 души – 7 участници в ниво „Начинаещи" и 9 в ниво „Напреднали", като извън състезателната част отново имаше и гост-участничка – студентка от Филологическия факултет на Университет „Св. Св. Кирил и Методий" в Скопие, която също изучава японски език.

Всеки участник представи свободно избрана от него тема в рамките на 3 минути, след което отговори на 2 въпроса, зададени му от журито.

Членовете на журито на конкурса тази година бяха Сусуму Уеда, временно управляващ посолството на Япония в България и председател на журито; Йоши Ямадзаки, заместник-председател на Японския клуб в София и заместник-председател на журито; Вера Стефанова, преводач и дългогодишен дипломат-японист; Наталия Мишева, дипломат-японист и началник отдел „Източна Азия, Австралия и Океания" в Министерството на външните работи на Република България и г-жа Фуми Омуро, инструктор по японски език и методика на преподаването от Центъра на Японската фондация в Будапеща, която

задаваше и въпросите към участниците.

От всяко ниво бяха излъчени по трима наградени, бяха раздадени още Специална ученическа награда и Специалната награда на японския посланик. Големият победител в раздел „Напреднали" и носителят на Специалната ученическа награда ще пътуват в Япония с любезното съдействие на Асоциацията за приятелство Япония-България в Токио. Победителят в раздел „Начинаещи" получи японски електронен речник, предоставен от Японската общност в България, а останалите участници – речници и учебни материали, закупени от МФ „Св. Св. Кирил и Методий".

Конкурсът отново беше излъчван на живо в интернет, като записът може да бъде видян тук:
https://www.youtube.com/watch?v=mDLtRuppOPU&feature=youtu.be

Образование и обмен

Официално изпращане на български стипендианти в Япония и Годишна среща на японския посланик с бивши стипендианти на японското министерство на образованието (Монбукагакушо)

На 13 март т. г. в резиденцията на японския посланик в София се състоя официалното изпращане на 9 нови български стипендианти (7 специализанти и 2 бакалаври), които от април 2018 г. ще се обучават в японски университети, както и традиционната годишна среща на бившите стипендианти на японското министерство на образованието, обучавали се в Япония с държавна стипендия по различни програми.

След приветствието на посланика поздравления поднесоха още проф. Стефан Стефанов, председател на Международна фондация „Св. Св. Кирил и Методий", Виктория Николова от името на заминаващите специализанти и Йосиф Аянски от името на бакалаврите. Своя опит от обучението си в Япония сподели Христина Гайдарска, бивш стипендиант по програмата на млади лидери YLP, която скоро ще защити и докторантура в японски университет.

До момента правителството на Япония е отпуснало държавни стипендии по различни програми на над 500 българи, като в словото си към присъстващите посланик Масато Ватанабе сподели, че тези активни контакти между Япония и България насърчават добрите двустранни отношения и изрази надежда, че бившите и бъдещите стипендианти от България ще се превърнат в „мост на приятелство" между двата народа.

Час за Япония в столичното 10 СУ „Теодор Траянов"

На 1 март т. г. посолството на Япония в Република България организира посещение в 10 СУ „Теодор Траянов" в ж.к. Младост в София в рамките на проекта за популяризиране на японската култура в българските училища.

В специален урок малките първокласници се запознаха с някои от особено обичаните японски пролетни празници – Денят на момичето Хина-мацури, който се отбелязва на 3 март, и О-ханами – съзерцаване на цъфналите вишни сакура. Те изгледаха с интерес кратки филмчета по темата, както и филмче за един от най-красивите японски средновековни замъци Химеджи.

Последва уъркшоп по оригами, който съчета празника на Баба Марта и японската традиция за сгъване на фигурки от хартия. Децата, заедно с японски преподавател, изработиха мартенички-оригами, с които да зарадват своите близки.

Образование и обмен

Годишна среща на японския посланик с българските участници в Програмата за интеркултурен обмен AFS

На 8 март 2018 г. в резиденцията на японския посланик в София се проведе среща на участниците от България в международната програма за обмен AFS.

Програмата се администрира от AFS-Japan с финансовото съдействие на компанията Мейджи и организационната подкрепа на Асоциация „AFS-България" и посолството на Япония в България. Предоставя възможност за 6-седмичен престой на български ученици в Япония и има за цел да насърчи обмена между младите хора от двете страни. От 2009 г. насам ежегодно се провежда селекция сред ученици от няколко български гимназии – 18 СУ „Уилям Гладстон" – София, 138 СУ „Проф. Васил Златарски" – София, Националната търговско-банкова гимназия и СУ „Васил Левски" – гр. Русе, като най-добрите четирима от тях взимат участие в програмата. Тя предвижда едномесечен хоумстей в японско приемно семейство в Токио, Осака, Нагоя, Сапоро, Фукуока и др. японски градове, посещаване на часове в японска гимназия и много други възможности за опознаване на японския бит и култура. Общият брой на българските ученици,

участвали в AFS, заедно с финалистите от тази година, вече възлиза на 40 души.

Официалната част на срещата завърши с презентации на четиримата участници в програмата през 2017 г., в които те с много снимки споделиха с присъстващите своите вълнуващи впечатления от Япония – за живота си там, за приемните си семейства, новите приятелства и японското училище и др.

По-долу представяме впечатленията на четиримата участници в програмата AFS през 2017 г.

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

Ивайло Митев

ученик в 18 СУ „Уилям Гладстон" - София

Приключението ни в Япония започна с много вълнение. Прекарахме близо половин ден в облаците, пътувайки към място, което винаги сме си мечтали да посетим. За някои от нас това беше първият път, в който се качихме на самолет, но от сегашна гледна точка изглежда много малко в сравнение с нещата, които успяхме да видим и почувстваме по време на престоя ни в Япония.

Пристигнахме в Токио, където ни очакваше 3-дневна ориентация, имаща за цел да ни подготви са предстоящия един месец. Срещнахме се с останалите участници в програмата и заедно се потопихме в японската култура, извършвайки най-различни дейности свързани с нея под формата на игри и групови занимания. Това ни помогна да се почувстваме на място в новата културна среда и да се подсигури приятното протичане на престоя ни.

След ориентацията всички трябваше да отидем в градовете, където ни очакваха нашите приемни семейства. Аз бях в Сапоро – град, който веднага ме впечатли с приветливостта и спокойствието си. Приемното ми семейство ме посрещна на летището и още в този момент знаех, че съм попаднал на хора, на които мога да разчитам. Бяха много мили и гостоприемни - успяха да ме накарат да се почувствам като вкъщи, въпреки че бях на около 9000 км далеч от дома. Едно от любимите ми неща, които правех в Япония, беше да си говоря с приемното ми семейство. Бързо успяхме да намерим общи интереси и водехме дълги разговори на най-различни теми. Това много ми помогна да развия уменията си по езика и да опозная японците и японската култура в дълбочина. Те също успяха да опознаят и обикнат България покрай мен, тъй като никога не пропусках да спомена нещо интересно за нашата страна. С приемната ми

Образование и обмен

майка често готвехме заедно и тя държеше да се научи на някои традиционни български ястия, които до ден днешен продължава да приготвя и да ми изпраща снимки. Най-важното нещо, на което ме научиха е, че независимо от кое кътче на света идваме, нещата, които ни свързват, са много повече от нещата, по които се различаваме.

По време на престоя си посещавах японско училище, където имах възможността да усетя атмосферата на японската класна стая. Останах много впечатлен от реда и дисциплината в училище, но най-вече от училищния дух и мотивацията на учениците, които си личаха във всяко едно нещо, което правеха. Времето ми в японската гимназия го помня като момента, в който истински се сблъсках с японската култура. За мен беше изключително удоволствие да се возя на училищния автобус, да наблюдавам учебните часове и да общувам със съучениците си. Успях да създам много приятелства, които поддържам и до днес.

Накрая дойде време да напусна Сапоро. Пристигнах в Токио, където се срещнах с останалите участници от България. Следваше да посетим спонсора си – Мейджи, за да благодарим за невероятната щедрост и предоставената възможност. След това се отдадохме на туристическата обиколка, която ни бяха подготвили и прекарахме последните си дни в Япония с много приятни емоции и много смях.

Беше едно незабравимо пътуване, което остави на всички ни много приятни спомени. Мечтаем някой ден да се завърнем и да изпитаме всичко още веднъж.

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

Никол Недева,

ученичка в 18 СУ „Уилям Гладстон"

Моето име е Никол, на 16 години съм и в момента изучавам японски език в 18 СУ „Уилям Гладстон" в София. През лятото на 2017 г. общо четирима ученици станахме част от едно незабравимо приключение в екзотична Япония. Възможността ни бе предоставена благодарение на програмата AFS и нашия спонсор корпорация „Мейджи". Макар и само за един месец, живеейки в японско семейство и посещавайки японско училище, аз успях да видя Япония такава, каквато е именно в ежедневието на един японец. Най-голямото богатство на тази програма, смятам аз, беше точно това, че не се чувствах като турист. Ти създаваш своето ежедневие там, сливаш се с местните. Преди да замина имах известни притеснения, което беше нормално, но отивайки там осъзнах, че съм попаднала при хора, които наистина искат да те приемат и да ти помогнат да опознаеш страната им, а това беше именно моето приемно семейство. Този обмен ме срещна и с невероятни приятели от цял свят, с които поддържам връзка и днес.

Японското училище допринесе изключително много за моето развитие не само в японския език. Там видях една същинска дисциплина и възможност за истинска отборна работа, което смятам, че на нас ни липсва в повечето случаи. Получих много помощ в училище от страхотни учители, които успяваха да ме вдъхновяват всеки ден с нещо ново. Може би тук е мястото да кажа, че градът, в който прекарах по-голямата част от своя престой, беше Нагоя - огромен индустриален и пристанищен град в префектура Айчи, който въпреки всичко беше успял да запази културата и японския дух в себе си. Колкото и пъти да го кажа, толкова пъти ще ме изгледат странно, но най-запомнящите се и оставащи в съзнанието

от цялото преживяване моменти не са нито разходките из главните улици на Токио, нито храмовете, които те оставят без дъх с красотата си или пък огромните пазарски центрове, а точно онези малки, на пръв поглед не толкова значими моменти в твоя японски дом, с хората, избрали да те приемат в своето семейство. Никога не бях предполагала, че да кажеш довиждане може да бъде толкова трудно, но когато дойде време да се завърна, осъзнах, че моето приемно семейство се беше превърнало просто в семейство. И сега съм тук с надеждата някой ден отново да се върна. Ще използвам и възможността да благодаря отново на всички виновници това да ми се случи и искрено пожелавам всеки да го сполети такова щастие.

Образователен обмен

Деяна Гъркова
ученичка от 138 СУЗИЕ
„Проф. Васил Златарски“ - София

Япония отвътре

Лятната си ваканция през 2017 г. я посветих на мечтата да изследвам Япония, заминавайки по програмата AFS за едностранен обменен курс за един месец. Свързвам това приключение с нови простори, защото е първото ми пътуване извън Родината и успях да опозная един чужд свят. Страшна беше само представата да съм сама в далечна и огромна Япония, но когато си дадох сметка колко невероятна е тази възможност, си поставих за цел да се потопя изцяло в този различен живот, превръщайки се в най-вълнуващото ми и значимо изживяване.

Стъпвайки на непознатата земя за пръв път, не мога да не отбележа възприятията си от сърцето на Япония – Токио. Мегаполис като от научна фантастика. Видях едно уникално съчетание от напреднала технология и модерна архитектура, национално-културни обекти и много японци накъдето и да се обърна - веднага ми се хареса! Там осъзнах колко широкомащабно е това, в което участвам – запознах се с цяла палитра от хора от различни народности, от които научих по нещо. С целия си колорит и суетня, Токио ми даде заряда, с който да се задействам в японското общество.

По̀ на север обаче в град Сапоро изживях най-удивителния си месец. Преживяванията в Токио и в Сапоро притежават различна семантика за мен – докато Токио е пространство, което свързвам с необятното и мултикултурното, Сапоро свързвам с дома и топлината. Това, което сгряваше душата ми, беше гостоприемството на хората там. Очаквах да се държат по-отдръпнато, особено към чужденците, но тези очаквания не се оправдаха ни най-малко. Стъписващо е, когато се сблъскаш директно с тяхното добродушие, учтивост и модел на поведение, особено когато не си свикнал, и първоначално ми беше странно постоянно да ми благодарят или да се извиняват без причина и да се отнасят с уважение, но в това им се крие чарът и ми беше изключително драго да следвам примера им.

Най-прекрасното нещо, което ми се случи там, беше да съм част от приемното ми семейство. То ми даде спокойствие и семеен уют, изолирайки ме от страховете и носталгията. Бях част от една естествена японска семейна среда, със своите забавни, нелепи и трудни моменти и научих, че не сме толкова различни; че хора от различни етноси лесно могат да се разбират и да се свържат по дълбок начин. Обаче трябва да призная, че най-добре се разбирахме чрез езика на храната. С общоразбираемото възклицание „Мм!‘, докато споделяхме момента на сетивната наслада от божествения вкус и разновидност на японската кухня на трапезата, забравяхме за всякакви бариери и бяхме единни. Именно обикновените мигове като тези, в които просто прекарвахме времето си заедно и разговаряхме, са най-съкровените ми спомени с тях.

Едно друго изумително преживяване беше посещаването ми на японско училище. Децата там бяха много приятелски настроени и отворени, притежаващи уникален колективен дух. Показаха ми, че всеки си има място и задължения и ми помогнаха да се интегрирам. Създадох незаменими приятелства и спомени, докато се забавлявахме и учихме заедно.

Заживях един невероятен живот като член на японското общество и всичко, което правих там, беше вълнуващо и безценно за мен – от това да слушам песента на цикадите всеки ден до това да посещавам най-различни места със семейството и приятелите. Културният обмен се случваше всеки ден. Те ме въвеждаха в техния свят, показваха ми техните обичаи и традиции, докато аз им обрисувах моя живот в България, и неугасващото пламъче на любопитството, което имаха към мен и държавата ми, сияеше отношенията ни и създаваше у мен най-топлото и гъделичкащо чувство на взаимност. Благодарение на тях успях да обогатя японския си речник и да задълбоча познанията си за страната и съм щастлива, че и аз оставих частица от себе си при тях.

Като заключение ще кажа, че успях да изследвам, опозная и вкуся Япония отвътре, по начин, който е изключително рядък, и тази възможност нямаше да се реализира, ако не беше AFS и спонсорът „Мейджи“. Мога само да отправя най-искрените си благодарности за това преплитане на съдби, и най-вече за възможността да нарека Япония свой втори дом!

❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊ ❊

Анна Динева
ученичка в Националната
търговско-банкова гимназия

Едно приключение като никое друго

През изминалото лято имах уникалната възможност да участвам в интеркултурен обмен на AFS в Япония и това е историята на месеца, който промени живота ми.

Както всяко приключение, и моето започна с пътуване - едно много дълго такова. Имах много време, през което да остана насаме с мислите си. Точно тогава осъзнах, че не говоря никакъв японски. Като ученичка в Националната търговско-банкова гимназия, аз не изучавах този език и си давах сметка за предизвикателството, което се изправяше пред мен.

Пристигайки в Япония ни предстоеше кратка ориентация. По време на нея бяхме разделени в групи с ученици

Образователен обмен

от други държави и лидери, които всъщност бяха японски студенти - доброволци. През тези три дни ние учехме за японските традиции и обичаи и се готвехме за заминаването си при приемните семейства. Понякога се оглеждах из голямата зала, пълна с млади и мотивирани ученици от различни държави и си давах сметка колко е малък светът, защото той беше събран именно в тази стая. В края на ориентацията раздялата с останалите ученици беше по-тежка от очакваното, защото макар и за много кратко време, се бяхме привързали едни към други.

След поредния полет, последния преди срещата с моето семейство, най-накрая пристигнах в дома си за следващия месец. Живях в малко градче - Чикуго, в префектурата Фукуока. Имах голямо семейство – баби, дядовци, майка, баща, братче и сестричка. Веднага се почувствах у дома си, в сърцето ми нямаше никакво съмнение, че съм в перфектното семейство. Комуникацията не беше много лесна, тъй като никой не говореше английски освен приемната ми майка, но тогава научих нещо важно - езикът не е единственият начин да комуникираш.

Естествено ходех и на училище, където учех японски. Освен учителката, в класа ми имаше трима американци и четирима италианци. Всеки разговор с тях обогатяваше културата ми и разширяваше светогледа, който бях имала преди да замина. За един месец си станахме много близки, не само като съученици, а и като приятели.

Понеже в България танцувам народни танци, за мен беше много интересно да посетя частни уроци по японски традиционни танци. В рамките на четири посещения успях да науча цял танц и да го изтанцувам с майка си и сестричката си.

Това не беше единственият ми допир с японската култура. Посетих много храмове, музеи и паркове. Разходих се в други градове и посетих най-известния японски онсен. Но колкото и да се забавлявах и радвах, най-важното ми прозрение беше, че аз не бях турист. Не се чувствах като чужденец, дошъл да си направи снимки. За мен не беше нужно да видя конкретен паметник или улица, истинското удоволствие беше да си седя вкъщи със семейството и да си говорим, или пък да отидем на барбекю със съседите. В рамките на този месец аз се бях почувствала като част от японското общество и за мен това беше най-важното.

Точно тук идва третият урок, на който ме научи Япония, а именно - хората изграждат държавата. Жителите на тази прекрасна държава ме накараха да се чувствам като една от тях, посрещнаха ме с отворени обятия и дадоха всичко от себе си да науча колкото се може повече за традициите им. Въпреки първоначалните затруднения в комуникацията, в края на месеца вече разговаряхме спокойно на японски език.

Аз раздадох цялата любов, която имах към България, докато бях там - демонстрирах им народни танци, пуснах им песни, учих ги на езика, разказвах им приказки и ги запознах с дългата ни история. Тяхното удивление ми напомни, че този обмен наистина е интеркултурен, защото ни даде възможността да запознаем другия със своята култура.

Преди да се усетим месецът беше отлетял и трябваше да се сбогуваме. За мен това беше много тежко и болезнено, защото имах чувството, че оставям своето второ семейство. Количеството сълзи, което заедно изплакахме, беше достатъчен показател на взаимната привързаност, изградена помежду ни. Бяхме свикнали да изкарваме по цял ден заедно, а често и цяла нощ в разговори. За тях беше неестествено мен да ме няма в къщата, за мен беше нереално тях да ги няма в самолета до мен. Но както сами си казахме - такава раздяла не е завинаги, бяхме сигурни, че ще се срещнем отново.

В самолета се случи нещо, което окончателно запечати в съзнанието ми японското общество като най-емпатичното на планетата. Когато стюардесата видя, че плача, дойде да ме попита какво става и дали всичко е наред. Когато ѝ разказах за програмата и престоя ми в семейството, тя каза, че съпреживява болката ми. И след десет минути ми донесе.. подарък от авиолинията. Аз бях безкрайно изненадана, благодарих няколко пъти и все още в невяра слязох от самолета. Такова нещо може да ти се случи само в Япония...

Кацайки отново в Токио се срещнах с останалите българи. Предстоеше ни срещата със спонсора, на която имахме възможност да благодарим за дадения шанс и за прекрасния подарък, който бяхме получили. Всички бяхме поразени от емоцията, която тази програма беше предизвикала у нас.

Последните два дни в Япония прекарахме в столицата, където си бяхме обикновени туристи. Бяхме много щастливи да си разказваме за преживяванията, защото макар по една и съща програма, опитът ни беше различен. Последната нощ в Токио не спахме, приготвяхме си багажа и си говорехме. Изглеждаше ни нереално, че на следващата сутрин трябваше да се сбогуваме с тази невероятна държава. Времето обаче е жестоко и въпреки хилядите ни молби, слънцето изгря и полетът към дома вече беше реалност.

За моя изненада адаптацията в дома бе по-трудна от "културния шок", който се предполагаше да преживея в Япония. Това беше едно неповторимо приключение, което ще се върна и ще изживея отново.

Култура

Празници на цъфналите вишни *О-ханами* в София

На 31 март в Южния парк в София и на 20 април пред Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий" бяха организирани характерните за японската културна традиция *О-ханами* – празници на цъфналите японски вишни сакура. Първото събитие беше организирано от Клуб „Приятели на Япония в България – Нихон Томоно Кай", а второто – от Асоциацията на завършилите Токайския университет в България.

Двете събития вече се превърнаха в традиция за общността на хората, свързали живота си с Япония, а в местата, където се отбелязват, са засадени емблематичните за българо-японските приятелски връзки вишни сакура.

Празниците на цъфналите вишни неизменно се съпровождат от по-широко представяне на японската култура, като тази година програмата включваше изпълнение на японски песни и танци от ученици от столичните 18 СУ „Уилям Гладстон" и 138 СУ „Проф. Васил Златаров" с изучаване на японски език, рецитал на хайку стихове, демонстрации на бойни изкуства, икебана и чаена церемония от клубове, членуващи в „Нихон Томоно Кай", участие на обичания в Япония и тясно свързан с Асоциацията на завършилите Токайския университет в България Детски радио хор, който зарадва публиката с прекрасните си изпълнения на „Сакура, сакура", „Песен за коприновото дърво" и др.

Нови книги

СТАРОЯПОНСКАТА ЛИТЕРАТУРА

от Братислав Иванов
издателство „Изток-Запад"

Новата книга на Братислав Иванов е посветена на старояпонската литература. Към нея се отнасят преди всичко митологично-историческите хроники „Коджики" (712) и „Нихонги"(720), историко-географските описания „Фудоки" и поетичната антология „Ман'йошю", създадена през втората половина на VIII в. Разгледана е накратко и темата за японската поезия на китайски език (kanshi).

За първи път у нас е преведен от старояпонски език пълният текст на т.нар. Седемнайсетчленна конституция, съставена през 604 г. от принц Шьотоку и включена в хрониката „Нихонги".

Разгледани са най-важните особености на прохождащата през VIII в. японска писменост.

Тъй като хрониките „Коджики" и „Нихонги" съдържат важни сведения от различни области, те са разглеждани и в други книги на автора, но тук акцентът е върху тези хроники като първи паметници на японската литература.

Основно място в книгата е отделено на антологията „Ман'йошю", която несъмнено е епохално събитие в културната история на Япония. Антологията съдържа над 4500 песни, разпределени в двайсет свитъка. Хронологичната рамка на песните, включени нея, обхваща времето между управлението на император Нинтоку, което традиционно се отнася към V в., и втората половина на VIII в., а по-точно – 759 г., когато е написана последната песен от антологията.

Главно на базата на „Ман'йошю" е разгледано зараждането на традиционната японската поетика, като нейните особености са илюстрирани с преводи на осемдесет и пет стихотворения. Посочено е, че в „Ман'йошю" се формира окончателно метриката на традиционната японска поезия, която е определена като мора тетраметър – едно схващане, което вече е утвърдено в съвременната японистика.

Издава: Посолството на Япония в Република България • София 1113 • ул. "Люлякова градина" 14
Тел.: 971 2708 • Факс: 971 1095 • http://www.bg.emb-japan.go.jp